

Jouko Jalonen

Vs anesthesiologian ja tehohoidon
professori, Turun yliopisto
jouko.jalonen[at]tyks.fi

Kanssakäymistä edistämään!

Lääketieteen tiedot ja taidot ovat modernin lääketieteen historian aikana levinneet nopeasti ja uudet tekniikat ja lääkkeet on otettu kaikkialla ripeästi käyttöön. Esimerkiksi ensimmäinen eetterianestesia annettiin Lontoossa ja Pariisissa vain kolmisen kuukautta sen jälkeen kun William Morton oli julkaissut kokemuksensa Boston Daily Journalissa, ja sen jälkeen vain pari kuukautta myöhemmin Suomessa. Suomalaiset anesthesiologit ovatkin olleet innokkaasti mukana kansainvälisessä kanssakäymisessä erikoisalan alkuvuosista alkaen. Kun Suomen Anestesiologiyhdistyksen perusti neljä pioneeria, niin jo neljä vuotta myöhemmin järjestettiin Helsingissä Pohjoismaisen Anestesiologiyhdistyksen NAF:n neljäs kokous. Entä miten on nyt?

Kansainvälisissä kongresseissa tapaa isohkon joukon suomalaisia ja monella on oma esitys. Se, että joidenkin mielestä kongresseissa ei kuulu tarpeeksi upouutta tietoa, kuvastaa vain tiedon nopeaa kulkua ja sen tasaista jakautumista eri keskuksiin, maihin ja mantereille. Mutta kanssakäymisen ainoa tarkoitus ei olekaan kuulla vain upouutta tietoa, vaan myös ventiloita ja sulatella vanhaa. On hyödyllistä luoda omaa verkostoa ja jakaa keskinäisiä kokemuksia. Kongressitkin ovat oivaltaneet tämän tarpeen: yhä enemmän tarjotaan pienryhmäopetusta, paneeleja, simulaatioita, pro-con-sessioita ja ongelmalähtöisiä keskusteluita. Eurooppalaisten kongressien yhteydessä järjestetään yleensä iltatilaisuuksia ja niissä puhutaan myös paljon medisiinasta, muun ohella. Monet myöhemmin hedelmälliset yhteydet ovat syntyneet tällä tavalla. On vahinko, jos tämä puoli jää kongressimatkalla kokematta.

Parhaiten kanssakäymistä edistää luonnollisesti työskenteleminen toisissa yksiköissä. Itse

asiassa ei ole niin pientä paikkaa, etteikö siellä kokisi jotain oivallusta siitä, miten asiat voidaan tehdä joustavammin kuin kotiyksikössä. Liikkuminen toteutuu varmaan monella erikoistumiskoulutuksen aikana, mutta useimmilla se hidastuu tai loppuu sen jälkeen. Olisi kuitenkin virkistävää uusiutua aika-ajoin. Tuntuu, että amerikkalainen tapa pitää sapattivuotta noin kymmenen vuoden välein palvelee hyvin tätä tarkoitusta. Meillä Euroopassa työvoiman liikkumisen esteitä on poistettu eikä meidän kansainvälisessä ammatissamme ole muualla työskentelyyn tietotaidon esteitä, ainoastaan kielitaito asettaa rajoituksia. Meidän pitää ehkä olla rohkeampia näiden mahdollisuuksien käyttäjiä. Eikä vain käyttäjiä, vaan myös rekrytoida aktiivisesti muiden maiden kollegoja meille ”sapattivapaalle”. Tällaisesta kanssakäymisestä onkin maassamme joitakin menestyksellisiä esimerkkejä.

Ammattikirjallisuuden lukemisen, kongresseissa oppimisen ja työvierailujen lisäksi meillä on runsaasti mahdollisuuksia antaa panoksemme yhdistysten ja työryhmien aktiivisina jäseninä. Omassa yhdistyksessämme tarvitaan tekijöitä sekä emoyhdistyksessä että lukuisissa erityisalueiden jaoksissa. Sitten on pohjoismaisia, eurooppalaisia ja vieläkin kansainvälisempiä yhdistyksiä, joissa voi tuoda äänensä kuuluville ja päästä päätöksenteon ytimeen (ajankohtainen termi näin eurovaalien aikaan). Näihin uhrattu, joskus varsin suurikin työpanos maksaa itsensä takaisin, kun pääsee mukaan ohjaamaan alamme kehitystä yhteisiä asioita hoitamalla.

Eli rohkeasti mukaan kanssakäymiseen, toimintaan ja pitämään liikkeellä sekä itsemme että hieno alamme! ■